

и го дайте вмѣсто злато! Крѣвъ имамъ азъ за васъ, не злато, не сребро, нито войници! (*вижда, че Сорелъ иди, притича и я приръща*).

ЯВЛЕНИЕ ЧЕТВЕРТО.

Агнеса Сорелъ, съ една котия въ рѣцѣ, Горни тѣ.

Карлъ. О, любезна Агнеса, искренний мой животъ, явявашъ ся да мя избавишъ отъ отчаяние то. Азъ тя имамъ, притичамъ на твоитѣ прѣгрѣдки, и считамъ ся, че нищо немамъ изгубено, защото ти си моя.

Сорелъ. Скѣпоцѣнный ми кралю! — (*съ страшни поглѣди*). Истенна ли е Дюноа, Дюшатель?

Дюшатель. За жялѣость!

Сорелъ. Толкозъ ли е огромна нужда та? Срѣдства ли нема; войска та иска да ся отегли?

Дюшатель. Да, за жалость е тѣй!

Сорелъ. (*като му втрапва котията*). — На, на ти злато, безцѣни камане, продай ги, заложь всички тѣ ми кули, заложь имуществата ми въ Провансъ, направи всичко на пари, стопи ми сребро то и благодари войска та. Бърже, скоро — не губи врѣме! (*изтиква го*). —

Карлъ. Но Дюноа, но Дюшатель, що желаете, бѣденъ ли съмъ, защото владѣя корона та на вситѣ жени! — Тя е благородна като и азъ, тя е родена отъ царска та крѣвъ на Валуа и щеше да кичи единъ прочють тронъ; но тя го прѣзрѣ само за моята любовь. Колко хладнокрѣвно са рѣшава и подарява всичко то си богатство, всички тѣ си имущества на потънало то ми щастие. Отъ менъ не желяе жертва, а тя ся жертвува.

Дюноа. Да, и тя е блѣсната като и ти. Хвърли й всичко въ една къща, послѣ я запали защото не може да тя избави тя, а ще опрѣпасти сама себе си както и тебе.